

като си тъкмилъ коня, самия му конь му рекалъ:

„Какво направи, Стефане,
та си майката послуша,
чи си булката закла,
булката хубавелката“.

Стефанъ отъ жалъ —

„на коня са приметна,
и отишелъ въ гората.

Ходилъ Стефанъ изъ гората, но нигде не го свъртало,

Спрѣлъ се при цвѣте
„язмачичекъ — бѣло цвѣте —

„Чи самъ си продума:
Ина̀та китка за меня,
Другата за Дилиана“

Като се връщалъ въ дома си, срещналъ Дилианината
майка, че

„плаче и нарежда“.

Още повече се нажалилъ и съ думитѣ:

„дето ша плаче ина майка
нека плачатъ два“

и се промушилъ съ ножчето ханджарче. Тогава майка му
казала:

„азъ не ти рекох да я заколиш
ами да я помъмриш“.

(Слушана отъ баба
Димитрица Пандовката,
Сливень).

Клетви между любовници въ скжсани вече отношения
(тая пѣсенъ е върѣотно Котленска, но сочи Сливенци):

Минчо дюгени затваря,
дюгени башъ бакалницѣ,
китка ключове препаса,
че въ Клуцохоръ¹⁾ утиде.

Въ Клуцохоръ хоро играятъ.

Минчо хорото замина.

Въ Иринини отиде,

Че на вратата похлопа.

Няма кой да му отвори:

сама Иринка излезе.

Минчо Иринки думаше:

„Кажи ми кажи, Иринке,

кога ша ни й сватбата —

азъ ша река тазъ ниделя,

а ти речи до ниделя, —

да ида на панаиря,

¹⁾ Махла въ Сливень.